

ната завушка, тя играе, и тѣ дрънкатъ, шумулятъ отзадъ ѝ.

— Чумата да ви земе! рече, откъснеше се отъ хорото, и, отъ срамъ, идѣше та се невидѣше.

Недѣля не се минуваше вратника на Минка да не бжде почерненъ съ катранъ.

Този безчестенъ обичай и до днесъ го има по селата, че по нѣйдѣ си и въ градищата, щомъ единъ момъгъ се догачи отъ една извѣстна мома, прѣзъ ноца той, прави що прави, ще нацапа портитѣ ѝ съ катранъ.

Минка, горката, и наистина въ тоя случай трѣба да я наречемъ безъ приструвки *юрка* — човѣщината го изисква. Колко лошо нѣщо е, една такова мома по причина на нейнитѣ родители, да доде до това състояние, щото сѣки да я прѣзира, когато тя е била прѣди, и на честь, и на почитъ, а днесъ безъ баща, отбутната отъ братя, отъ свои, сѣки и най-малкитѣ да се гаврятъ и подиграватъ съ нея! Минка, що годѣ, и тя имаше, и лице, и очи, и срамъ. Оттегли се въ кжщата си като кукувица, не можеше вече, и не смѣше не на хоро и чюшма, но и отъ вѣнъ вратата да се покаже.

XII.

Неканенъ гостенинъ.

— Че хубаво вино имате! Господъ да го прости баща ви, хубави лози ви остави и хубаво имане, дърдорѣше си Пенчю, като си смукна доволно отъ дълбоката паница, съ коя бѣ му наточила Минка вино, и я сложи отпръдѣ си.

Пенчю бѣше гражданинъ-брадваръ, старъ приятель на Батана, една будала, у когото Минкинъ баща като идѣше